

Han gik i latinskole i Horsens og tog studentereksamen herfra i 1868, men han tænkte ikke tilbage på skoletiden i Horsens med glæde.

De to sidste studieår i København kom han i Kamillas pensionat. Han var dengang en ung mand på 23-24 år, lille og spinkel, men med fine ansigts-træk. Af natur var han tilbageholdende, fæmelt i selskab og noget tung og ængstelig af sind. "Vi arme elendige mennesker," plejede han at sige; måske nok til tider halvt i spøg, men alligevel, der lå sikkert en tung og bange livsopfattelse bagved.

Men hvor har det ikke lettet på ham og lyst op i hans indre, da han kom til at veksle tanker med denne livsglade, muntre og milde kvinde. Altid forstod hun at finde de gode sider frem ved en sag eller et menneske, kunne det se end nok så mørkt ud. Hun har kunnet sætte mod i ham, når han ængsteligt spurgte sig selv, om han nu også var god nok til at blive præst; og snart har han besluttet at fri til hende.

Der kunne ellers være nok at betænke for sådan en ung mand. Hun var 10 år ældre end han, havde været gift før og havde tre små børn. Men han skød alle betænkkeligheder til side; han var helt på det rene med, at hvis han skulle blive til noget virkeligt som præst, så måtte han have hende til hustru og medhjælp. Hun skulle med sit milde sind og sin barnlige tro gennemlyse hans tunge og ængstelige natur.

I anledning af deres forlovelse skrev Kamillas plejemoder, Mine Møller, i et brev af 23.1.1875: Jeg var først i december i København, og da så Kamilla både rask og sød og glad ud; hun har, håber jeg, endnu et lykkeligt livsafsnit tilbage, som jeg af hjertet under hende. Jeg tror, at hun og Holger K. er så inderligt sammensmeltede, at de ikke ænser verdens kloge indvendinger, men følger deres hjertes i Vorherres navn, og det har de da også lov til. Hun er et yndigt menneske og kan blive en udmærket præstekone på landet og - mellem os sagt kunne jeg unde hende en varmere, mere beundrende påskønnelse, end den tidligere blev hende til del.

Efter veloverstået eksamen rejste Holger Køster til Østbirk, hvor han foreløbig blev lærer for sine mindre søskende, men allerede 1875 blev han kapellan for sin far, og samme år købte han et hus i nærheden af kirken og giftede sig med Kamilla. Nu viste det sig, at han ikke havde taget fejl, da han valgte hende. Hun indrettede et præstehjem af samme slags, som vi vil få at se i Mygind, og hvortil hun havde hentet forbillede hos fru Møller i Borbjerg præstegård. Det var lærer Peder Land Hansen i Mygind, der skrev til Køster og opfordrede ham til at søge dertil i 1880, da Gyberg rejste.

Noget af det første Køster foretog sig, da han kom til Mygind var at indføre en ny salmebog. Fra Østbirk havde han gode erfaringer med en sådan reform, og det tilskyndede ham til at gøre forsøget, til trods for, at det mange steder i landet mødte hård modstand.

I Skørring gik det let nok. Menighedsrådet anbefalede, og en adresse støttede forslaget. Anderledes stejlt stillede man sig i Mygind. Her blev ved et gilde talt store ord om præstens egenrådighed og bøndernes sammenhold mod denne, hvilket skulle give sig udslag, når den ny salmebog skulle tages i brug i kirken.

Man havde bestemt, at så snart Poul Sørensen rejste sig, skulle alle følge ham ud af kirken.

Dagen kom. Men intet skete. Poul Sørensen rejste sig ikke. Han blev siddende, og de andre med ham. Hr. og fru Køster sang som sædvanligt, og alt forløb, som det skulle.

Senere, da der blev rettet bebrejdelser mod Poul Sørensen for at have svigtet undskyldte han sig med, at præsten og præstefruen sang så kønt, at han måtte blive siddende for at høre derpå, og det er troligt nok; thi musikalsk var han.